

3769

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

I

Under den tid jag följande min exersis på
Ljunghuset regnade det, bländ mycket. Där gjorde
jag även min "utrymning". Som vanligt vor vi under
denna tid ute på fältfästningarna. En natt
slog vi läger på ett fält. Det regnade särskild mycket,
så att kapparna, som vor tyckas militära kappor, blev
alldeles genomblöta, trots att vi lägo i stark tält. Men
detta var otält och regnet stredade ned mellan tälten.
Detta var icke nyttigt för hälsan. På morgonen,
när vi vaknade, vor vi mycket sjuka. Vi voro
nästan fyrbentiga i ansiktet, berende på att under-
känorna voro alldeles uppsvulsta. Vi förstod då
att vi fall på sjukarna. På morgonen gick vi
till läkaren för att låta sjukvården oss.
Läkaren försökte emellertid förblåna bort det
sula och undrade, om någon av oss haft på sjukarna,
för denna sjukdom är ju ytterst smittsam.

3769

2
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2

Men ingen av oss visste, att man haft eller varit
angripes av Jäden. Sanittränning måste tydligen
hava kommit från Luftens. Doktorn bestämde,
att vi skulle lägga vårvårna överlag om halsen.
Såttu gjorde vi. Vrots doktors frisättning om
sjukdomens otyglighet, så blev jag emellan
alldeles döv på båda öronen, sedan jag fri från
jansjukan. De övriga föngar inga Jäden följd-
verkningar. Det var synnerligen oberligt att vara
döv på öronen. Men hände sig inte som en människa.
Skulle någon tala till mig, fick den strika
mycket högt och det kunde hända, att jag inte
hörd det ändå. Nu goda vänner fick jag det
rådet att droppa vatten i öronen om inte heller
denna patentmedicin lyckades bota mig. Till
 sist var det en granne, som rådde mig att
slappa bomull i öronen. Detta lycktes verkligen.

3769

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3

Först förtroende dövliten på det örat, som
jag på försök slappat bemul i och sedan
gjorde jag sinema med det andra örat och ören
här lyckades botemedel. När jag sedan blev bra
förtroendet och jag träffade folk, som fortfarande
kände att jag var död, skrek de som själva
den, helst som jag föreb alltid haft en mycket
god hörsel. Jag blev nästan alldeles förtroendet
och jag trodde, att det såg ut som om de hade
med en galen person, att göra. Jag måste
nästan alltid skyndsamt ta på benen. Ofta
talade jag om för dem på förhand, att jag
var frisk i mina öron men många fort-
sätta blivit att vilka som om de talade
till en död person. Men så småningom fick
jag dem slutligen sin röst, så att det
märktes, att de talade med en normal munnhet.

3769

För i tiden höllos alltid husföreläsningar i församlingarna. De pålystes i förväg genom kungörande från predikstolen av prästen. De äro som bekant förklaringar i kyrkocalender. Alla församlingens medlemmar voro skyldiga att enlösa sig till dessa och de höllos vanligen i någon bondgård. Dit samlades de närmast boende församlingens böna. Vid dessa skulle prästen förklara dem i sin bibelkundskap, vanligen läsa det öfver, att man lärde några psalmversar samt att prästen höll en bevakelse. Då för tiden voro folk icke så bildade som nu. Det förekom bland församlingens böna många analfabeter. Det berodde ofta på vilken stola de besökt och vilken lära de haft. Min fader, som var kommen från Västman, där de hade

H.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Högskolan

4

3769

 5.
 LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

5

en prästvig och kunnig skollärare och således
 fullt synnerligen god undervisning, kände mycket
 väl Maria och Lisa. Ansvaret var det
 med min moder. Hon var kommen från Skogs-
 bygden, där man inte hade någon god lärare och
 således erhölet mindre god undervisning, ibland
 ingen alls och kände inte läsa, men skickade
 något litet. Vid hvar förtäring förmanade
 prästen deltagarna att flitigt gå till kyrkan.
 Glade han lagt märke till att någon ut-
 blivit från att bereda gudspjästen i kyrkan
 sade han ofta "på påben" av prästen för
 denna sin försummelser. Ibland hände
 det, att när de kommo till hvar förtäring
 var de berusade och det kunde inträffa,
 att de mitt under själva förtäringen insomnade,
 följande är den iakttagade spöret. Så någon

händelse, som om allt nägns stotte till dem eller
 att det uppstod en synnerligen löslig och högtydd
 debussion, blev de väntade och kommo de i
 misskunnor samt lätto sin vrede gå ut om
 prästen. De stormade om klock och utfor i städ-
 heter omk de emne. Detta uppförande ar
 medlemmarna upptrad o prästen med o villande.
 Var han rikligt med av sig och ville pröva
 för skydd kunde det hända, att han
 stog hos skiffarna i kragen och verkade om
 dem samt stängde ut dem från fotboret.
 Vår det nägns, som ej ville komma till
 frihöret, antingen emedan han hade ont om
 tid. Men då han faun fotboret påbegy, men
 om han var emot dessa frimlyft ständ
 kunde det hända att prästen ibland med
 hjälps av kloklare behåvningen trängtade dem.

3769

skolkende medlemmen som fäst förhåll. På denna
 tidens fanns ju på grund av den dåliga under-
 visningen många analfabeter eller sådana,
 som inte kunde läsa eller skriva. Men
 ännu i vad tid kan man påträffa analfa-
 beter på landsbygden. Så hände det sig, att
 när jag var ute i Tottöra församling och
 arbetade, fanns det där en gammal, som
 varken kunde läsa eller skriva. Jag skulle
 ha kunnat att rindubekna en såsedel men
 det kunde hon ej utan jag fick ordna saker
 på annat. Jag gick och hämtade en man
 i Tottöra, som jag hörde, och se honom som vittne
 intyga, att hon ej kunde skriva det nämnda.
 Sedan fick han kända ed intyga detta.

7.

 LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

7

3769

Det handlar sig i min ungdom, att några
 skolpojkar från någon av skolorna i Lund
 hade varit uti och botaniserade i Båkenge.
 Som de hade rest på järnvägen dit, skulle
 de nu återvända samma väg. De kommo
 alltså till stationen i god tid. Då de
 tyckte, som ungdomar för det här, vara häfigt att
 stå på ett järnvägsställe och se att deras
 önska varande. På stationen gick där en
 slakterkull och arbetade. Denne blev för-
 förmodad på skolpojkanas om dessa tyckte
 i andra sidan att denne verkade maffig.
 De började därför ställa sig med vilkigt
 "djävla skjut" på stationen, som om de skulle påstås
 m. m. Då fick han till dem. Paus
 ödes, jag känner nog "Luna-fattar".
 Han ville höra ut dem. Men då kom som

8.

 LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

8

3769

En räddande skubben som jag mycket
fisk och fritidens ut. Det verkade som om han var
en slottens godsägare på någon gård, i när-
heten, vilket han ju visade mig. Det denne
fiske höra, att sjukarna var ute för att botas
blev han intresserad och talade om för den,
att han hade en hel massa väster i sin
hädgård som han på ständigt för inbring
eller att sitta på. Detta accepterades med
tack och smek och snart var samtliga under
dennes ledning på väg emot gårdens. Där
blev de synnerligen välkomna och tagna
och fröjades. De blevo således bjordna
på både mat och kaffe. Dessutom fröjdes
de tillräckligt att fiska stors mörning om
sitta på alla de olika slags väster,
som han hade i sin hädgård.

3769

På folket verkede de lilest besyngningerne, da
de ej var klæddes som gemene men uten buer
mønstre samt ude spæder i hænderne.

Folket eller ritterne sagt bonderne, som brude
Kerij Lund, tilgode sig med avsende at
klædes om udfærdigende muligt paa den
akademiske vælden. De verkede naturligvis
ykket lojlyk paa studenterna. Alson gvide
i sin tid da muligt som muligt paa at
færdig gratis paa den belønning.

Paa landet halle man færdig eller enge
Kendte om studerande. Man viste da ej
da skolelære om for nogle "purseller." Her
sagde endst van vid folk, som kunde
hæve om paa. Man auser den for syn-
net. Anstige vareser, de voro endst
nogle gemene "Købmande," som Kille Uge

3769

fortras Sub näst utall arbete d. v. hos
en bonde. Till och med sådana ykes män
som måtats betraktade man nästan som
lyx varelar. De voro fullt obekvärliga.
Med lilla obetydliga målningens arbete, som
fanns på gårdarna, som man östlunda
målade. Kunde man till lätt göra
antingen själs eller med gårdens eget
folk.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

11

3769

12.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

12

Röstunga har alltid varit berömt för sin gård-
gårdsgård. Den ägdes i slutet på 1800-talet
av en man, som hette Jonasson. Den såg dock
icke så rader ut som nu ty den har blivit alldeles
ombyggnad och moderniserad efter banden.

Jonasson hade en son, som tog Studentexamen i
Lund. Denne var synnerligen väl född och tog till mycket
om mat och i synnerhet sprit. Efter examen hade
han svårt för att skapa sig något arbete. Han stannade
helst hemma och drack brännvin.

På denna tid började man bygga en järnväg
mellan Röstunga och Klippan. Man började på
den 1890 och var färdig med denna senare halv
år senare 1892. Den återstående delen mellan Estor
och Röstunga är byggd mycket senare. Som
vanligt är bildades ett bolag för järnvägens utfrående.
I detta tecknade även innehavaren av gårdsgårdens

3769

13.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

13

Om jag en mycket hufvud man på denna tid,
en hel del aliter. Fadern framade på att
placera sin son som stors i Röstänga. På
grund av sitt stora arbete och sin död med följande
myndighet samt sin övertalnings förmåga lyckade det
honom att få det sin sysslobes som, som endast
datt kunna och drack brännvin. Så länge fadern levede
och han kunde leva på gästgivarvärdet, så blanda han
sin mycket bra. Men efter faderns död gick
det bra en liten tid. Snart nog måste gäst-
givarvärdet, där han hade haft sin förtroende,
väljas och då erhölet han visserligen en del pengar
men på grund av det omätliga spritbegär, som
behövade honom, sågte sig dessa medel långt
utan. Snart hade han endast den lilla lön
att leva och framförallt sapa på. Han måste
snart nog resa till Sverige, efter att vara, som

3769

det senare upptäcktes gjorts af Högskolan för forskning
av ombändningsarna medel. Det påstos, att han
då han gav sig i väg, förklarade postbassan med
sig.

14.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

14

3769

15.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

15

I Billinge fanns i min ungdom, som är folkblomman
döptes till Per-Otto. Han fick sitt namn av
att han sålde "bier". Hans efternamn var Persson.
Hans föräldrar hade ett litet ställe, som de
nära om knappt kunde förjuga sig på. Sedan
föräldrarna dött, sålde stället och han började på
allvar ägna sig åt "bier-handel" men hur det var
kunde ej affären gå för honom. Han drack han mycket
och det kläckte betäckningen från handlarna. Han
måtte rita upp med det oönskade. Sedan blev han
dräng på hotellbetän. Detta var senare övergivet och
blivit en utnyttjande "filla-människa" eller förbrukare.

Min far var i Båtenge en ståthållare som Lundeberg och
som jag var bekant med, var minnare till
upphet. Han hade en bror, som studerade till
läkare i Lund. Denne blev senare praktiserande läkare
i Tomelilla. Men när det nu var, tog dennes begärelse
förhand och han utövade sina dagar som alkoholist
på hospitalet i Lund.

Båda bröderna voro till en början valkprofhar
hos bönderna. Det valdes deras hus (krogen)
I hemmet var det mycket fattigt. Det är därför
sannolikt, att den ene brodern kunnat komma
där långt. Men det råder, att några bönder, som
fått intresse för honom, hjälpt honom.

Den andra brodern gick först i läran och
blev sedan gerill och var till sitt fullständigt
minnare. Han delade brodern voro glada för
att dricka brännvin. En dag hade man fått i

3769

17

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

17

Sig för mycket. Han var full redan på middagen.
Han kunde naturligtvis ej göra något på
hela eftermiddagen, men tillräck satts han kvar
på arbetsplatsen. Han var nämligen mycket
noggrn med arbetsfiden. Han såg nu på, med
de andra arbetade. Han sade: "Appropade
gången full dem: "Så var gott att klokan
blev sex, så att man kunde sluta."
Nad så fiden hade gått om man skulle
tänna arbetsplatsen, på fiden han är
med.

3769

Det fanns i Billinge under min ungdom
 en man, som vanligen benämndes Åke "Fångare"
 men eller Åke Löv-fångare. Han hade som
 valspråk "Rår skall med Löv fånga". Denne
 var en mycket fågare och kunde fånga djuren
 med både sax och gift. Speciellt, vad det
 gäller det senare, hade han sin egen lilla metod.
 Ingen vände på sig om han använde,
 men det var mycket effektivt. Han var
 naturlyftig mycket nysfärdig, då han
 var mycket hemlighetsfull hämmed. Alla försök,
 som gjordes från olika håll att låta honom,
 var emellertid alltid lika fruktlos. I bland
 sade han lugnt men ibland kunde han för-
 klara bort det genom att säga, att de icke
 var lämpliga nog. Man var emellertid
 redan ganska förtroende att han skulle styckas

Skriv endast på denna sida!

18.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

18

3769

eller arsenik på Kopfenbaum. Sådana giftiga
ämnen får som bekant ej utlämnas på apotek
utan recept av läkare. Det kunde ej vara
förformans heller.

Han lade vanligen ut gift för människor. Hvar
daga på flåken.

Senare man kunde ej sjunga. Likväl sade han
upprepade gånger till sina vänner: "Det var
kristligt, och vi var 12. Syster och den
ende i familjen, som kunde sjunga, var jag.
Han tyckte särskild mycket om att sjunga
då han fick några dagar. Men hans sång var
inte bättre utan den var rätt entomig.

Han skrekade sjunga: "Vår min gamla mor på
hålen linke" och "Rader quema, tra la la".

Han var över en stor funtensmeislar och
sprang ofta efter funtensmeislar.

Det finnes i Rönneby en mölla, som nu inarbetas
 av en man, som heter Andersson i Medangård. I
 min ungdom fanns där ett en mölla, ett byggnad.
 Möllan ägdes då av en man, som hette Stolle-Jensen,
 med en byggnaden hette Allson. Vi "jägare" passade
 då på att hitta på ett skänk med byggnaden.
 Utom jag var med min bröder August och
 bröder Alla. Senne hade aldrig varit att göra
 några tjänster, utan skulle han ha något,
 fick han det oftast som löstlöne för att han
 gjorde efter det. Så ville han något pengar.
 Kunde hade en mycket smutsig och som
 han best på kanten av hans handskiller
 "Kylskoppel" så något av oss jag, att denna
 som där, passade han på att ett oberaktat ögm-
 ställe, då byggnaden var på annat håll att
 stänga in i detsamma. Vad han nu

Sände diidafatit, hittade han den där. Han
blev naturelyftes mycket förvånad och på
samma gång förvånad över förnelid. Slomtan hade
vi "pajar" passat på och talat om vad vi väntade
för de "rullare", som vi kände. Med "rullare" avses
den, som var dysselsatta med byggnad
av den förut nämnda järnvägen Röstings-Klyppa.
Sluta, som var stora konventioner av diidafatit,
hörde ju till hans bästa kunder och han ville
därfor ej låta det komma till hans kännedom
att han hittat en ~~streck~~ i diidafatit, ty det hade
de kanske ej velat höra hans diidafatit.

Ryktet om missödet spred sig mycket
hastigt och det han frågade rullarna, hur diidafatit
smakade fick han nästan dolt till svar
rullarna: "Det smakar koror och djervallkap."
De frågade honom, vad han lagt i diidafatit.

3769

Ad kunde denne mydel aog⁴ jag bygger
 druba på kända och rena mall. Det
 gäller nu för honom att få reda på vilken
 som spelat honom skämtet Han mis-
 tänkte i början möllesunen för att vara
 den skuldige "Ar det du, som har bestat
 roken i "kylsheppet". Han nekade åstund om
 sade att han kunde få på sin ed, att han
 inte i både några annan. Han ville
 han skylla på att, att det var sin broder
 skuld, som var den skuldige. Han rok på
 på honom och sade: Har det varit du malare,
 som varit framme, så skall jag låta dig.
 Men "möllaren" tog honom i försvar och menade,
 att det var någon annan, som var den skuldige.
 Det kom "alla" ären tillstådes. Vi kom Jorens
 om, att vi skulle gå mydel förskickat hem

Skriv endast på denna sida!

22

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

22

med Alla och låsa Ann om det var han, som kunde
 utföra "dytels"-skyddet. Bryggaren sade: "Så är
 det den förbändde Alla, man har till på den
 vägen." Men såj inte något till honom. Man
 skickade dessutom efter en liten brännvin och
 detta gick laget runt. Själva menade han, att
 rodden stängde på kanten av kylskuppet och
 av sin sjötor kunde den ej falla bred. Satt Alla
 kom, ~~fast~~ vi och stämte med varandra men denne
 hade ingen aning om den misstanken han var föremål
 för. Bryggaren däremot var galen och skällde
 ut honom med de orden: "Du gamla bystyre,
 det är du, som har lagt min rodd i kyl-
 skuppet." Dessutom ville han på att slå
 honom i huvudet med en yxa, som han
 är ett tillfälle fått tag i och som lag
 i närheten. Så går vi honom även ditte

3769

bränvin. Alla blev alldeles förskräckt och
undrade, vad saken gällde. Han var ju alldeles
votande om det stänk ni spelat byggare.
Han sade med tårar i ögonen: "Jag skall
aldrig bränna mig in på dina dörrar mera"

24.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

24

3769

I Röstings fanns på den tiden en gammal
skolelärare och skolmästare, som hette Persson och
en handlande, som hette Persson. Sen, som de
hade gårdsgårdarna, hette Andersson. Handla-
ren, som var mycket skickfull, drack rätt mycket
och blev därför då och då rädd för att han
skulle bli sjuk och få dilisium. Han hade
hört, att denna var en mycket farlig
sjukdom. Därför gick han nästan ibland och
inbillade sig, att han redan hade fått den.
Detta visste de andra "gubbaena" om. En
gång hade han blivit riktigt besuren, så
att han måls god och säga sig. Någon
av gubbaena gick till honom i handbrev, som
santligen ligger mitt emot boningshuset
och tog en kopp och placerade denna
i munnen hos handlaren. Det det blev

Skriv endast på denna sida!

25.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

25

3769

morgon, började denna morgonprygg som vanligt
att gå. Men gjorde detta första gången och
sedan en gång till. Han vågade stötsligt
handlanden och blev alldeles förvånad. Han
trorde fullt och fast, att han gått fel och
lagt sig i kvinnans. Han skulle därför
låtarna böningsluset och gå tvärs över full
kvinnans och lägga sig. Men då han var på
väg dit, såg han, att de andra gubbarna stod där
och de började skämta med honom. Som
han hade frågat sig endast hjortan, föreföll
hans kortgomerung synnerligen egendomlig för
dem. De började leka med, var han varit.
Han blev ju alldeles frad sig. Han trodde
fullt och fast, att han fått på sig den
först antalade sjukdomen allvarigt. Han
inbillade sig dessutom, att han hade legat i

26.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

26

3769

Manuskript om skulle gå in i bostaderna.

27

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

27

3769

28.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

28

En målar måste vara mycket flyttbar
sig. Ena året är man i Malmö, Lund och
andra året i Stockholm. Under gången hade
jag om ett par andra målars fatt
kondition. I ett samhälle, som heter
Pustrop, på en gård, som heter
Sällsma. Nu är det väldigt,
att man blir inbrutet i en
bondgård. I denna läsa hade vi
logi och mat. Som detta lag
satt långt hemifrån, bodde vi
där hela veckan och reste
endast hem över söndagen. Vi
fick aflast gratis skjut
av bonden. Så vi nu reste
där, badade vi även i
koppa med brännvinsrosen och
hade den med oss. Det blev
ett stort fest på måndagen. I
denna del är även den
frut omfattade alla "fjärings"-
man. Utom målare fanns
där även några snickare. Alla,
som var mycket hårdt
arbetade. Även här
som byggades snickare. Han
hade även mycket

egendomig kroppspen. Han såg mycket komisk ut speci-
när han föt några soppor. Då dansade och sjöng han.
Vartigen hade han på sig en lång hjästa, bötyk.
De långa, smala, knottiga benen utgjorde en skarp
kontrastbräkan till hans upphädnad.

Bonden gädder var en gammaldags gädd. Hans ägare
arbetade och levede på samma sätt som de gamla gjör.
Stämman skulle tugga seg, gick man till vila
den stora Gustavianska sång, som allmoget hade
då mycket, och alla husets medlemmar lägo i samma
säng varvid oftast husfadern låg yttast. Stäm på denna
gård var familjemedlemmarna tre, nämligen fader och
sörder och dotter samt pigan.

En av snickarna vid namn Holmqvist hade fattat
tycke för dottern och började kurtisera henne.

På natten dansade alla och min bröder August med
Kerstin på gården. Men Holmqvist skulle gå seg

3769

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

30

Bild och for in i stugan och dansade, blände i en ferson.
 Thyrta om ett par träskor, så blev piggen ilske och for
 ut i köket och kostade en skopa vatten på Holmquist
 Skone blev alldeles röt, så att skonen måste gå in
 och staga på sej en ny thyrta. Sedan gick hon
 åter in och böjde skonen ännu. Pigan for
 åter ut i köket och tödde en skopa vatten
 över skonen. Men denna gång blev hon genombit
 och måste gå och bytas om i thyrta. Men hade
 smullet ihåll och någon thyrta mer utan nu tog
 hon bara de denna och förätte att denna
 näken. Men denna gång vägrade sej piggen
 icke föra. Han försökte för sej själv och
 utträdessom tog för oss andra: "Nu kan
 du komma med mig vatten så skall." "dyrtla
 minnaronn" jag hjälper dig för att komma.
 Men denne hade ett förfallt ben sedan för

3769

att jag två stycken torra.

Holmqvist blev sedan borta på att vara i Kårlänge.
Han flyttade till Gungelstern och kom in vid där-
varande poliskäri. —

En annan gång hade "Ala" och Friberg M.

Andersson satt ut kroken med morhan på i botten,
som flöt strax bredvid bondgården, där vi hade vårt
logi. Det hände ju en och annan gång, att det
kunde rappa på kroken och man kunde få
upp några småbollar eller lite viking. Men jag tillagade
mer på gården sedan och vi fick den full middag.
På så sätt blev matpagan den dagens av mora
mjölk. Lätt kött och hon kom sedan till belyst
sundan. Men gång, betöta vi att spela Ala
och haus kamrat ett språk. Vi köpte 12
zilar eller lika många, som det fanns kroken
och satte en kruk på varje kull. När nu

3769

32.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

32

Åla och havs kammat kom när för att se att om
det fanns något på krukarna, blevo de mycket
förvånade, att det hade näppas så rikligt. Först
skedd på en kruk. för där träffade en stor
fisk på denna. Sedan undersökte de alla de
andra krukarna, öfverallt med samma goda
resultat. Dessutom tyckte de, att det var något
egendomligt med vattnet. Detta hade en sådan
egendomlig färg och det såg ut, som om detta
hade gett samma färg åt fisken på krukarna.
Vattnet var alldeles bunt och fiskarna voro all-
deles rödta. Åla och havs kammat trodde nu,
att det var en ny sorts fisk, som hade kommit
att fastna i krukarna. Han beskrev den i sin
ärliga om krukens färger, för oss andra. Den
var gul och röd. Sedan började de att under-
söka den närmare och då fann de att den var

3769

fallet om den. Sedan gick de och undersökte
 de kända på samma sätt för att se om de voro
 en samma slag. Det visade sig nu att alla
 voro precis lika. Det tyckte de var mycket
 egendomligt och därför besto de att närmare
 titta på den fångade. De kommo då under-
 fund med att de blivit skändligt lurade
 och att det var sådant till, som hade satts
 på Korbana. Moran blev också missbeläten ty
 hon hade hoppats på att se den fångade
 sedan låg till en stök middag åt sina
 inackorderade gäster men därunder blev intet.
 Hon fick ge dem ändå i stället till middag.
 Men när hon var uppkor till till-
 påsättningen fick alla aldrig reda på

33

 LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

33

3769

34.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

34

Men det kunde stunda sig om smidare fick
glada omkring rätt mycket. Den förel antalsade
På var denna gång och arbetade som smidare på
en skola i Trollhålm. Han hade sin familj i Röstänga
och cyklade varje dag från hemmet till arbetet och
tillbaka. Denne hade en mycket präktig fru, som
hette Bos. På Trollhålm fanns en mycket
snäll lärarinna. Denne brukade rätt ofta bjuda
in honom på kaffe och mat. Nu hennes vänliga
satt gästerna honom fick han för sig, att han var
förtyckt i honom. Men han började fatta tycke
för henne. Så en dag, då han var inbjuden till
hennes, frågade han henne, om hon icke ville
komma till Röstänga och stanna på honom
och se till. Men hade det. Det skulle ju dess-
utom vara stor fört i Stadsdelen. Han
företog sig för henne, att de skulle ha mycket

Skerbygd till sammans. Samma råd fick den av
 sina vänner. Dessa styckte honom i hans medfärd.
 De sade alla: "Hör av fröjden i dig. Ta därför
 utbygd henne hem till dig. Frågan var bara,
 hur man skulle förbuda sig lusten på jagen om
 vad hon skulle säga om jagen. För henne kunde
 man ju säga jagen som så, att det var en läro-
 sanna, som aldrig hade sett Röstängens frukt men
 som så mycket hört talas om dens vackra natur
 om Röstängens dalen. Hon ville nu komma och
 besöka den om dens vackra natur i trakter där.
 Men om hämmor skulle Eva rådet inte
 ha något att i'rändas.

Säg, om offret. Sedan på torsdagen var på besök
 hos läraren, bydd han henne till Röstängens
 på söndagen. Hon accepterade färdigt de
 vänliga erbjudanden.

3769

Leenes andon s gjorde emellertid alla nevör. Han
gide ner till stationen i mycket god tid och,
under det han väntade, promenerade han
i oavtått spänning nevör. Men med
frågarna av och om på Aensamma, fälls tågel
kom. Då detta skedd och han fick se, att han
var med, skyndade han leene till mötes
och fattade leenes hand mycket häftigt. Det
synts, att en stark rörelse behövde honom
från bords. Nästa beqväm de sig till hans
Men där haffet bordet var dukat och styllt
sig med en kopp kaffe. Sedan detta var
Anders stökar gick de alla till i "dalen",
där stora spelkretsen hade arrangerats.
Men hans fru följde med. Detta var ett
skick i utövningen för honom, då han helst
ville gå ensam med leene i dalen.

3769

57.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

37

Men detta tyckte icke Eva om. Hon brögade
 jätta merstanbar. Skips-följde hon med trots
 mina misskagliga blickar. Så for ett länplyt
 tillfälle emellertid rynnade sig, fördrötte jag
 bli ar med henne. Hon skulle hem och laga
 mat åt dem. Så småningom lämnade hon dem
 ensamerna. Vid blev man mycket nöjd och
 belåtna att få ena stora omkring i "dalen"
 med sin stävarna. Nu fördrötte her fri-
 gäver för ett länplyt ^{Så} för henne för
 att klara sina händer. Men något sådant
 rynnade sig. Sedan de promenerade i "dalen"
 några dagar sett på folkens dag, gick
 de hem och åt middag. Sedan bjöds det
 på kaffe. Nästom var det för stävarna
 att se hem till Frolleholm. På vardagarna
 så han arbetade på skolan, blev han som frub

3769

hustruens fru Kaffe av lärarinnan. Hon var sedan in-
 bjuden till honom en gång till, en söndag
 men icke heller då uppade sig ett fullfärdigt för-
 honom att göra sin kärleksförklaring för henne.
 Men denna måste gå på någon gång eller på
 något sätt. Det var någon som vid det tillfället
 att han skulle ge henne sin förklaring möjligt,
 så var det mycket lättare. Han sade sig därför
 nu om. Men ett kärleksbrev till henne och
 det vänta var, att han visstänkte han skulle ta
 upp den. Så fick han även händelse vetas
 när han fylle ad. Det färdig han "Nu skall
 jämb. Söndas", nu måste ett argtänks det.
 Men det vänta var, att han ej visste vad
 han skulle ge henne i födelsedags present
 Men efter mycket församling beslut han sig
 för att fabricera en miniatyr-byrå och ge

38.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

38

Heene den i present. Men naturligtvis
 skulle detta ske hemligt, så att hans
 hustru öva ej fick reda på det. Sagen
 innan byrd så vidare om honom och hans hustrus
 Men till Trollebergs på Heenes föreläsning,
 Men han undlade att tala om för sin
 hustru, att han var byrd med. På den
 bestämda dagen sate han alltså utan till
 Heene. Det var på den tiden, såsom berättade
 sin hustru med sig, förklarade han, att
 han plötsligt blivit dalg och ej kunde följa
 med då. Han anade emellertid ej, hur
 det rätteligen stod till, innan senare. I det
 efter kaffet så bestod han sig för att
 göra sin hustru förklaring till Heene - men
 han var så förfärad mycket vid det, att
 han skulle ta upp den. Han gjorde denna

som förklaren i kraftiga och lämpliga ordalag.
 Sämtliga förordnande han fullt bevis,
 den följande presen, en minvattensbyrå
 som han i all vänlighet snedkast illof.
 Han blev emellertid som gripes av åskan
 och sade fullt honom: "Säk, men käre vän,
 få tyd och kom ej hit mer." Alla fick nästan
 tåras i ögonen och tyckte det var konstigt,
 att han kunde ta upp förklaren så illa.
 Läroverdenen tog emellertid och lindade in
 tyd i papperet, som legat om den och
 lämnade den fullbakt fullt Ola. När han
 sedan kom hem, satte han sig och prat i
 ensamhet. Det var ett belevet. Helt som Era
 ej fullkomna mening om den smälts han ledit.
 När hans kommit sedan blev med honom,
 blev han mycket arg. Men hans försök

3769

Montes med bättes fram gärd på ett avnål
Häll.

Det hände sig att hos efter honom det ett stort
fruntimmer till fattigvärdet. Skar hon kom
då full en "karoljer", som upprättade henne.
Det var en gammal gubbe på gården och
han såg hos henne även om nätterna.
Lette hade alla fullt nys om hon bestod
därför att bräda "gubben". Han skiffade
sig en liten om gick med denna under
somrarna till fattigvärdet. Sedan bytte han
på "gubben" så han blev full om sedan
stängde man ut honom ur rummet.
Sedan gick alla ofta till fallgärdet
eftersom hade det dessutom samlas en
del pengar som såg, när alla gick dit.
Vi stod och pussade på när han kom ut

3769

42
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Om murade de kraftigt för honom. Ju
längre han stannade där, desto kraftigare
om stannade tyvärr muraropen när han ^{kom} där-
ifrån. På så sätt fängdes det ganska många
av alla barn i fattigvården, som var
mycket upprättad.

Han fick på så sätt en utsättning för
såd som vi kunde vinna i Trolleholm.
Mrs Larsson, den härliga, som han såg
och vi kunde få honom, och han
var på mycket lättare och bekrämmande
sätt.

Tältskapet med Eva föddes en dotter, som sedan blev
gift med en kung.

I Röttinge bodde under min uppväxttid en man som hette Lars Bengtsson. Hans fru var född på "Bjäre-beget". På detta hade "Bjäre-Kollen" sås hänvisat. De hava fått sitt namn, emedan de burt hällas om kalen, vilka kringades under vissa högtidens med desogaqut. På detta lag är den s. k. "Borha-stenen". Den har blivit kallad så, emedan fru deuna frunas spår av raddjuren på två ställen, att djupa hål och fötänkningarna och upphöjningarna framträdde som märken efter deras korar. Det påstods, att raddjuren på väg med emsk husten, ty dessa omåte alltid en gång om året uppröpa saltvatten, en dygneligen egendomlig fötökelse, alltid hade sin väg förti beget. Han ägde där ett "ättungs" hemman. I ledugården hade han endast en ko och en häst. När han skulle ut och böra eller plöja, på spändo han hästen och korr framför. När han

3769

Skulle varit fin, tog han först på sig en kavaj
 och ^{sedan} satte en annan kavaj utom på denna. Sen
 hängdes två på axlarna. Det skulle varit något
 slags stas. Sen gick alltid omkring mycket
 långväg.

Det han skilde till jordbruk på sin egen "lilla"
 metod, vilken ej var något vidare effektivt,
 var det naturligt, att han ej kunde föda sig
 på det samma. Ett typiskt exempel på hans
 sätt att skita jordbruket var fröskörden. Detta
 brukade han säga om, utan han tyckte det var
 lika bra, om han gav djuren den arskurna
 säden, kärnan fick dem spåra åtta upp om
 säden alldeles. Som de äta föll sädens halmen
 på golvet. På det sättet slapp man undan med
 arbetet. Djuren utgjorde alltså arbetet.
 Spåren, sa han alltid i Ladugårdens hus

Skriv endast på denna sida!

44

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

44

3769

45.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

45

Meatuen. Föde fört, som han rogn med fina
lernadsvaror. På en dag skulle hans kurtin
ha en "pys". Det gick man ut och kallade på
konon och sade: "Nu får du gå efter barnamorskan".
På denna tid var det sed, att nästan hela ståtens
kvinnor äro medlemmar i överska en sådan cere-
moni och gävo den hjälps åt den föräldern som
voro oföreliga. Han svarade då: "Jag ligger i
svettungen". Medvetet avsåg han, att han såg och
vände sig och ty ville stiga upp uten att de
fick råna med hjälp, själva och hämta
barnmorskan eller en klok kvinna, som man
skönt anlidade mycket på denna tid. Hans
dotter blev gift med Lars Bengtson från
Skalby backe. De Mulla egentligen ha överlägga
Barn-gården efter hennes faders men det ville ej ha
uta. Han höll dubben och flyttade Men i:

ifrå. Särskilt blev (måhända öfver) flertal
 stannade kvar, medan manne flyttade till
 Kalby. Han tog plats hos bårdeerna som dte-
 oingarbetare. Han hade väldigt höghäufigt och
 därefter blev han med att dika på många
 olika ställen. Detta var mycket lönsamt men
 om han hade några, som leddes upp för,
 så skulle han tjäna ännu mera. Hans mest
 nöjades emellertid att stanna kvar i
 hemmet och bestod därefter att upprätta honom
 i Kalby. Han tog därefter sina arbetsutrustningar
 och promenerade i väg. Det kom honom fram,
 sade han till sig själv: "Ja ännu mig,
 vad jag vill hos dig, Lars." Det följde han
 hem: "Kan du göra Cecilia?" Jag har
 för närvarande ingenting annat att hitta på.
 Det så såg till Lars dika mera. Leune grände

Mr Cecilia dötade. Frifärdig blev nu ännu
 Nisse och snick hade skapat ihop en rätt
 stor summa pengar. Men de tyckte, att de hade
 förtjänat subvention med pengar, övertalade
 Cecilia Lars, att de skulle flytta dit till hem-
 met "Såre"-gården. Detta gjordes de också.
 Det tyckte även den gamla gården. Men han
 kunde ej klara sig. Trots att han själv för-
 verkade alla sina utgifter, så gjordes han en potatis-
 åker av gamla klockig trädhammar. Han hade
 där en tråk, som han körde med. Men på grund
 av det primitiva sätt, som han skötte förder,
 gav den icke någon rik arbetning utom
 inkomsten blev tämligen magra. För att
 förtydla upp situationen, fick han för sig,
 att om man vände sig till rikets eller stats med-
 borgarnas "landföder" med sina önskemål

3769

och skulle ha i sin faduliga ontänks tankar se
full och dragn omring, om att hans under-
sötar icke led någon nöd. Han satte sig alltså
med och skes ist över full Kung Oscar och
sedan visade han detta för prästen. Från början
hade han tänkt, att han skulle spå ren upp,
och fulla med konungens personliga och det dåliga
ekonomiska tillståndet på grund av att han
skulle nödiga utpengar, hade han det med
sig fulla föts hela den långa vägen full Murad-
staden Stockholm. Efter många och långa över-
väganden begär han sig dock fulla allihur
fulla föts. Då han kom fram, antogs han att
fulla fulla Kung Oscar. Men efter mycket
besvär fulla han fulla fulla konungens. Senare
fullades med honom några minuter om hans
tillstånd som jidbrukare. Han begärde att konungens

48.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

48

3769

49
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

49

all för 150 kronor för att tända sin gamla
 gård, samt att sälja. Han var en ståtlig person,
 som hade gått i den gamla generationens till
 generation. Han fick emellertid en så mycket
 han ville ha uter han kunde endast pengar,
 så att det räckte till en och till en till.
 Men detta belopp var ej tillräckligt för
 att tända stället för försäkring. Han sålde
 alltså detta. Han köpte ett hus, som låg utmed
 vägen. Han hade också ett gammalt tegelbruk
 några dagar och detta hade tjänat som bostad
 för familjen. Detta har sedan blivit nedrivit.
 Han flyttade dit. Medan han bodde där, tyckte
 han, att han trodde några misstänkta ljud
 på vinden utanför bostaden. Han trodde, att
 Alfauus språk i huset, liksom som det ofta
 hände, att det språk i gamla hus.

Asseton blev han styrt i denna som för av
 är några personer, han talade med. Hur på tiden
 att det sedan gammalt språk var. Han och
 hans bröder, som var mycket skrytade av sig,
 var mycket friska. Det var särskilt en
 Uändes, som blev avgrändad för deras inställning.
 Det kunde sig, att medan de i utövningen, i en med,
 började det plöjligt att på en på fronten bländet.
 De blev mycket rädda för det brödet, att det
 var sprökt, som var färdigt. Han blev så radd, att
 han hoppade in under skivorna och gjorde
 sig. I verkligheten berodde det på, att det signade
 ut. En annan gång var det några gånger, som gick
 för om knädet på bleket.

Både kunde sig mycket illa berödda och förstas
 att, att språkerna ej upphörde, flyttas till
 några mera beqv. plats. Han ville säga

3769

51

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

51

Med till mig för 300 kronor, men som följande
 jag var landplikt för mig, bydde jag mig ej om
 det. Jag tyckte emellertid en lägenhet där ville flyttas
 dit. Men det var omöjligt att bo där. Huru
 språkade nämligen jämskt. Men hade utred
 en viss förskräckelse för att gå hem, då man
 ej visste om man mötte ett språk.

Sedan har huset sålts till en annan person.
 Men Bengtson beordrar flyttade nu till byn
 och bosatte sig där.

Ännu i dag har G. en viss rädsla för språket.
 Han talar ännu om den gång då Bengtson
 under det stora "skräppet" som han köpte på
 auktionen.

Till hus som ligger alldeles bredvid den
nya kyrkogården, bodde på denna tid
en Miäddare Mr Thomasson. Men senare var
mycket rädd för sig om det det skedde,
skulle han gå till Miäddarens och be få ligger
hos honom. Skulle bedröf sig Röstingens nr
4, som på denna tid användes som gravplats.
Men hade gravb grav. Om man befrens sig
på gårdens allierade kunde man höra, när
det gick någon på kyrkogården. Just som
Thomasson gick på gård, hördes han någon
mestänktas ljud från kyrkogården. Han frödde
att ett det skedde och blev mycket rädd.
Det var antagligen någon stenas, som ramlade
över från gravhällen.

Men Thomasson var inte rädd, all den
flyttade därifrån och sågdes bo kvar.

På denna fauns det gotts om rullare, som arbetade
på den nya järnvägen. Dessa kommo ofta i brik
med byarna. I Billinge bodde det en slaktare,
som gemenligen kallades Fritz. På något sätt hade
han blivit dömd med rullarna. Dessa sökte därför
vid ett lämpligt tillfälle komma åt honom.

De gaddade sig Jamman för att pygga honom. En
dag hade han köpt till gästgivergården för
att äta mat och sprit i sig. Han hade stått
sagen, alldeles utanför fönstret, där han sått och
åt. Men brot och jag sett där även. Rätt
som det var, gick det förbi ett helt lag
rullare. Det kom sinne på dem, då de fick
se Fritz sagn. De hoppade upp på denna
och snick var den full med rullare. Fritz
stann ut handen ut förbeck och tog fast
i kolare, som låg på sagnen och avväntades

3769

detta som fulllyggt. De flög omkring som flugor.
Men om man gick tag i näggen, så gick den
en ordentlig "damp" av allsamma. I slutet hade
de fått tillräckligt smaka av kolat, så att de
kastade mycket mörtbuktade föroreningar på
väggen. Sedan förtökte de flera gånger på
annat håll för tag i honom och på hans honom. Men
gick la de sig förtal för honom men
han kunde ändå se dem. Trots att de gjorde
mycket kraftiga anhängningar följde de
alltid tag i honom.

54.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

54

3769

55.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

55

På denna tid fanns det också en smed som
hette Risberg. Han hade visserligen inte blivit
som smed men han blev alltid
omtröttnad av en man kallad som stöde
konst i hans arbete. När de var i smedjan,
bara sig och levde den "guldåren". I bland
frågade de honom om att bjuda på öl och
brännvin. I början höll han god med och
gav dem, vad de begärde. Men till slut
blev han trött på dem, då de var så påträngande
och påträngande och dessutom frände ett för-
färligt dräp i smedjan. Han beslutade därför
att göra ett slut på besöken. Då han var för svag
att ensam kasta ut dem, måste han
använda sig av lik. På en dag kom den
som vanligt och begärde att få brännvin
av honom. Han hade en prost, som tyckte

3769

55.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

56

kom i smedjan. Skane behödde han några
 ärenden, då det behöfdes. Han sade nu
 till jofhen: Ta korgen och dessa pengar och
 gå och hämta en liten brännvin. Medan
 han var borta, satte han ett järn i blå-
 bälgen och vändde upp det, så att det blev
 alldeles hett. Vid jofhen kom tillbaka, trodde
 rakarna, att de skulle få brännvin men
 i stället tog han järnet ur elden och
 ropade till de som voro som vanligt samlade
 i smedjan: "Vi måste Ni alltså gå, för annars
 får Ni det järnet." Sedan stängde järnet
 i lådan som vapen och stog till en på örat,
 men gick ett steg på knäna, en på ryggen.
 Rakarna, som stod omkring träna, gick
 snart just på sig och kommo ut ur smedjan,
 förtvålade och vanligt, medan smeden svängde med

3769

Jäme! Fatta efter dem.

Sedan dess begynde de seg ej om att gå och
lygga vid det fmeden länge utan hollis sig därpå

57.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

57

3769

58.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

58

Så de kunde komma åt, föröfite de alltid
åttställa till spiklabel för bondenas. Den gånj
hade ett en vagn såd uten för ett huss. Lik var
på natten, när de gick för, såd att några såj
del. Li fognu och plöjde sönder ragnen
och var upp den och satte den på fahärs,
avskades kuss och flyttades, bok på ennas mark.
När bonden på morgne såbrade och skulle
späna möten för ragnen, därupptäckte han,
att den var borta. Han undrade då över, var
den färdt faget ragen men när han föttade
upp på kustabel, fick han se, att någon
satt framme om plöjde ragnen olika
delar där. Bonden hade sedan ett mycket
stort besvär att på mer ragnen. Han måste vänta
upp på fabel och lista om ragnen. När han
beroll nödungs dade, fick bonden aldrig reda på.

Den Anna gån hade de fått för sig att
 stäpa nu alla quindas i bänken, som för
 förtullu att flytta arhadeshus, som fullkända
 obka hus, för samman och ställa dem i en
 lång rad. Till en början bebjede man dem
 för detta orsak, men sedan kom man under
 grund med, att det var andra män, som varit
 framme. Det vände sig, att det var en skeddare
 och en snickare, som i sitt berörande fullständigt hade
 gjort det. Saken blev anmälid för polisen och
 de båda fångas böter 15 kronor var för sitt
 fullstöp. Snickarens betalte sina böter men
 skeddaren gör dyshelen i att betala. Han
 fick v ställa sitt ar dem i fäst. Han fick
 för gratis skjutit det men ej därefter. På hem vägen
 gick han blöter under foten, så att han måste
 stiga av Moena och framförena. Han gick alltså

3769

Anders hem.

60.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

60

3769

På den tiden var det vanligt att under fäst-
 manövern med tuppuna, gräslas och tändernas togs
 fullt fäst arbetet. Ibland tänkte det att denna
 fästis varade endast några dagar men det
 kunde också tänkas att den utskäptes till
 en hel månad. Under denna för alla
 hantverksmän i byn gemensamma fästis samledes
 de på Rönnebyns fästisgård. Skesatens
 hade ströfäst anordnats i Nackarps-
 dalen. Under denna fästis gjorde de inlett
 alltid en festade, det vill säga togs och dessast.
 Det fanns det alltid en särskild musikant,
 som normalt var mescher, som bodde i byn. Gay
 man var varit med om spelat i Nackarps-
 dalen. De kunde ibland kunna hålla på
 hela nätterna i gän, på det var mycket an-
 vändande att sitta och spela. Men mer påloj.

3769

62.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

62

delvis dels kontant, emottäring, dels sprit jämte mycket
önn kunde och med.

Den gård hade jag varit och spelat på Sprungby-
holl. Där hade varit stor fest. Det var
vid julestides. Vi leste det på kvällen och
spelade hela natten. Först var 3-4 fides på
morgnen slutade vi. Sedan skulle vi gå
och vila oss någon timme till följande skulle
gå. Men någon ledigt rum stod ej uppräparat.
Till sist erbjöd innehavaren af hotellet oss
att stanna någon tid på ett rum, som förfullt
var ledigt. Det var egentligen flickornas rum,
men dessa voro ute och hade solagt. Endast
dessa två låg kvar. Medan vi var på
rummet, så tog vi av oss såväl egen kläder
som tog på oss flickornas kläder. Jag bytte
kläderna om så att jag fick ett par dam-

byrå om ett litet och ett par stumpor. Någon av oss
 tog på sig en byrå och skrudkläder. Sedan gick
 vi till en bondebarn, som hade en gård i närheten.
 Vi var byarna hem till honom på haffet med guld.
 Men vi måste vara försiktiga, så att vi ej var ute
 för länge, så att någon fick syn på oss. Så försiktigt
 togade del i guld. Det måste vi begä om det till
 beställa sig sprang i bara skynen så fort jag kunde.
 Ju närmare vi kommo desto mera höjdes vi efter
 husen. Det vi voro framme, hade flickorna sedan kommit
 hem. De hade då upptäckt, att vi anammat deras
 kläder och tyckt, att det var främligt, att de
 ej hade gjort sina kläder. Vi tvingades emellertid
 brått med att byta kläder eller rättare sagt så på
 en sådant kläder och skynen till stationen. Sedan
 skötte jag, att flickorna sedan ha uttråk till varandra.
 "Alle sättes Röstängs-barna, de lätta bara på skid"

shits. Ben här finnes en godtempladoge, som har
många medlemmar i byn. Med nyheterbeter var
det dock svårt så ibland. Ben skomakare
skade blivit medlem av denna, då han sinade
djägra bok spricksten. Han var gift med en präst-
körska, som ibland kunde vara rätt så stäng. Min
fru August var mycket bekant med honom och
de bruka säga fuldomarna. När skomakaren blev
full, var han mycket ogerlig hemma. Då ställde fru
Tull ett fadigt väte och ställde mycket på honom
och när fru Tull gick så långt, att min fru
blev kärmyrd från skomakarens. Själva gick
skomakarens och stes in sig i en nyheterbets-
loge för att därmed visa sitt nya förhållande.
Dessa nyheterperiod var av bimbys bok varaktig-
het. Den varade endast en 14 dagar och sedan
var det samma mistarna igen. Han försökte på

alla tält. Allt för honom allt för en sepp. Skomakarens
 Muntra, som som beläte mig att omni blev August som
 bannlyst om som med beläknad sajt, att hennes man hade
 varit rymt 114 dagar, trodde mig, att hon skulle komma
 hem bort till sina stättningar om söndagen, då det
 lides fanns någon risk, att hon skulle börja
 sepa ånyo. På hans rekordet satt en länspolis
 berättar fanns det i byn en slaktare, som hette
 August Quinteros. Denne var en lejon om listig
 man. Han sade till mig: "När är skomakarens
 häring ut. Nu tänkte tror, att det skulle rypa
 sig till tillfälle och tubbl. Skomakaren till att dricka.
 Han hade varit och köpt brännvin om denne
 gör för, att dricka. Han sade mig till August: "Du
 köpa ett halvslott brännvin och förstås för i hemmet.
 Han slog 1/2 kvarter brännvin i den butelj. Sedan sade
 han till August: "Nu får du honom". Han hade liksom

3769

66.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

66

Omnia fortvender for hvar en for med bross. Men ikke
deller denne lyshades for, hvar noget. Pille
slut mæke hvar helgjøde en best. Han latsede,
at det var hvar ubiford og gule in og halsede paa hvar
hvar. Han hede hændene i byfiskerne. Han delse
fajnde hvar, var han skulle hvar, det hede han,
at han skulle god for hvar og arbeide. Han hede
Ute hvarverin i en flaske men han trykte det var
hænge, at hvar hede noget men hvar hende
for en sup. med "For gaa lov at for en sup. for
hvar ikke dulle alt for mæke hvar noget
med mig det." Lad proffen sette paa kaffe og
han byde hvar for et par gøder, vithet hvar
halsende for emst. Skomakeren var duden, at
var hvar hede for en sup. hende hvar hede
dulle hvar mange som best. Det dante var
at for hvar at for den forste. Leden hende

3769

slaktens bred på med bes och denne hade med
 sig en hel liten. Senna drack upp. Sedan
 Michades efter en liten full. Skomakaren ha
 drack och drack. Konstens var att han inte skändes
 för läro-pågens vilhet han elgskt behade gör. Han
 rågade endast två böcker i song. Men när han
 fått lite i sig, var han inte blizz av sig längre.
 Sen Michades efter en ny liten och är denna
 konnumerades. Både skomakaren och de öfriga
 blevo föryskel fulla. Med beklaghaft var det
 för dem före, då han väntade på att
 hans hustru skulle komma hem på knatten.
 på Koper honom. Han ville nödvändigt om och
 ta emot henne. Vi bländes på honom vid gott
 of hunde. Stårvel han begotten att satta uten för
 byxorna. För att han skulle vara vilbygs
 för, för vi om vatten på hans pack. Sedan

Skriv endast på denna sida!

67.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

67

3769

68.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

68

Adde ut när honom full statens och satta fram
 för en soffa. När Hägel kom in, stöttade hon
 sig omkring för att se, om han var när på
 statens för att få en god bevis. Sen fick
 du se en mycket konstig man sitta där
 på en soffa med ryggen vänd mot oss och
 en med halsdukarna över på ryggen. Han såg
 ut som en riktig spökfigur, där han satt. I
 början kunde han inte tänka sig att honom
 men snart nog blev övertygad om att det
 var hennes man som satt på soffan. Han
 yttrade de fulla orden: "Min sötans man"
 Jag var glad över honom och han
 fick sitta kvar, tills han riktigt full.
 När han kom hem sedan, blev han mottagen
 av sin fru på mindre angenämt sätt.
 Sedan såg han sig bli att säga det följande 14 dagarna.

3769

69.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

69

Den förste omtalade Bröckstensen är egendomlig när
 på ena sidan. Enligt Sjörens såv den vändas på sig.
 Så fort den siktas panna bakom. Så när jag på Sjörens,
 hade vi bråk med att vända upp till stenen med
 pannkakor i handen för att se om den är luktig.
 Måtte vända sig. Men det händes var, att de oförst
 steg ut. Men vi kommit fram, så fort vi tog till det
 om konstigt, att den ej vände på sig. Men vi kommo
 hem, förklarade vi för mor, att den inte vände på sig,
 och det förbode hon, att det berodde på, att hon ej
 fick lukta på pannkakorna. För att jag skulle prova
 och konstatera, om ryktet talade sanning, förslogo vi
 mor, att hon skulle flytta upp på bålet och ta
 glöden med sig och baka kakor där. Ennå i dag
 påstår man, att om Bröckstensen för tillfället
 pannkakor, så vänds den sig.

3769

I förra tiden hade en man, som hette Aden, en gård, där Adensjön ligger nu. Denne man blev osams med Ahnsens gud, Thor. Han hotade honom. Det blev Thor vred och sitt medesmod. Kostade han nu en av sina krafter mot honom. Fröjden blev, att hela gårdens djörök ned i jorden och all föroren som uppstod. Där gårde jagel frö, uppstod nu ett stort häd och i detta uppstod Adensjön.

Denligt folkvägen är denna spö totterlös, men när vi vor ut och badade i sjön, hände det ofta att vi simmade ut rätt långt ut och dröms med till bottnen för att se, om det fanns någon verk av en tabak eller någon mer efter den gamla gårdens, men vi kunde ej hitta något, som hett spår efter Ahnsens.

För att kontrollera, att sjön hade en botten,

Skriv endast på denna sida!

70

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

70

3769

försökte man sig på de med olika experiment.
 Många mått djupet genom att göra ett "hö-
 vällingare", det är linor, som man brukar se på
 om "Mofusen" om arb. c:a 30 meter långt.
 Man band ihop Tostycken sådanne till en lång
 linor. Sedan satte man en sten i änden och
 stöpte sedan ned i sjön men man lyckade ej
 med djupet. Det var dåligt, som man förstod att
 sjön var bottenlös. Men trodde, att Thors hade
 Janhs Adens gård till djupet, att ingen
 skulle nå den. Men det kunde komma sig att
 repen ej nådde botten, förstod man ej då men senare
 kom man under fund med att linornas vid ned-
 hållanden svängde runt, vilket beordade på att
 vattnet pressade dem att göra en sådant rörelse.
 Det var en särskild en folkskoldarna, som arbetade
 mycket på att mäta djupet på sjön. Sedan

71
 LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

71

3769

72.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

72

Ma andra fäkt i hans fotsrad. Sägner om
ald syön var botterlöse kom sedan till vetenskaps-
männen och de var gjorda om runderötternas.
Men använde då hättningar i stället för linor,
med vilka de måtte djupel. Slissa ved sig i
men till Jon Linné.

Skonsten har vetenskapen kontrollerat, att det
finns en dyt i Schveing, som heter Thor-syön,
som skall stå i förbindelse med Adnassjön.

Man påstår, att hättarna är gemensamma.

3769

På "Bire-begget" fanns under Snapphans-tiden en
galge uppställd där strax nedanför begget fanns
en brunn, som nu är fylld med sten. Rentligt
sägnen påtröts, att de kastades ned oppen, som
de hade hängt i galgen, i brunnen. Sedan
fylldes de brunnen med sten för att ej någon
skulle kunna få handdams hämm. I yngre
tid har man flera gånger sökt att ta inriater
för att ta upp sten ur brunnen för att se efter,
om det finnes något skelett i denna. Men
man ej blivit sig om det, då man dragit
sig för de stora kostnaderna. Det finnes en
en annan tolkning, som man har kommit med.
Man påstår, att de lagt stenen i brunnen för att ej
kreaturen skulle falla i den.

73.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

73

3769

Vid frans äin en sagin om Färing Tröfles byska
Frän vägar hade man följt all byggnads byskan
upp på en kulle. Man hade sedan kunnit all ära
då en massa sten. Alldeles bredvid ligger en
gård, som heter Klängtröp. Man var grund av
olika äsittes bland församlingens böna blev byskan
uppförd på en annan plats, som ligger rätt
långt bort.

I församlingen var mycket missötycken på grund,
då man ju kunnit, att man kunde bygga sten i en
så stor hög, där ad ju sten som ett litet hus,
och rägnade så mycket arbete på något, utan
att ha någon mening därom.

74.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

74

3769

Öronför "gillen-baget" lag i min ungdom en god,
 som hette Andersson. Denne ägdes då av en
 quack, som hette Nils Abblög (oblyg). Han var
 känd för sina hemliga kunster. Han kunde trolle
 och i sin äga hade han även en "sark-busk-bok"
 Han var mycket förlig att bli som med. Var det
 en grane, som han kommit i del med, så brukade
 han gå in i Linnéhan och stygga en quack från
 rumpan till huvudet med något trollmedel. Denne
 fido då ett så stort huvud, att man ej kunde
 använda den annat än till lyfta. Om det
 var en god vän, vilken frindall man bestämde, så
 brukade han stygga quisen från huvudet till rumpan.
 Det erhöles man en "djävel" massa fläsk på
 quisen men man icke något vidare lyfta.
 Det var bäst att vara god vän med Nils
 Abblög. Reda fönt av nämnd, att han hade en

Skriv endast på denna sida!

75

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

75

3769

76.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

76

Konstårshövdingen debara inbjud till i februari månad
 med blud för att fylla alla hans uppteckningar, som
 han gjorde; utan han måste komplettera debara
 med nya blud. Han hade i det äro derom
 ett blud eller rättare ut gärvat lot som han äro
 upla sin moder. Det var mycket konstigt
 därför att det trots allt var mycket
 gammalt, var det fortfarande grönt. Det heller
 väste rym, om det stod närmare på stället.
 Men trodde, att på detta fanns det en maron
 stollformler, som "guller" använde sig av.
 Det var något från en värdbejundning
 och som äro både till.

Debara hade en uppteckning som medlar.

Om det var ett älskade par och någon vis
 som emellan, som förhållande som förändring
 parterna emellan, kunde debara gör det, att debara

3769

kom under och det älskande paret fick var-
andra. Om det var någon, som man tyckte om
och vilde ha full äktenskapet, så det endast all god
fullt "Allt" och begära att få den
och den och sedan ställde han om, så att
man fick den som man önskar.

Han var kvardags teater. Han skulle
göra på någon, full vilken han skulle by en
kortym, hade han en träd, som var mycket
ydamental och betad (salad). På denna fanns
tre knutar, som ej fingo tas upp av någon.
Dessa använde han sålunda som måttband
och det var i de närm, som fick vara vid
eller fitta på måttbandet.

Han var aldrig gift men i sin ungdom hade
han en fastan. Med denna fick han en jys.
Men han gifte sig aldrig med honom utan

Skriv endast på denna sida!

77

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

77

3769

hon bodde med pagen på ett annat sätt.
Men förstod, att det var enigen, som ville gifta
sig med honom, därför att han kallade
sig i "helvete".

Hon blev var mycket öfver med nägers, och
att han icke fick komma till honom, då
kunde han ändå öfver honom, olika slags
synddomar. Han gjorde så att ex sinens
angreps ar nägen feber synddom ex röd-
syka eller stände han på, så att hon
ej såle i de ista detta var mycket farligt,
och om det pågick en längre tid, kunde
djuren dö. Var han däremot mycket god
tän, så kunde djur och hästar alldeles
utmärkt.

Att advarer nägen, som hade fått sina beater
angreps ar nägen synddom, så gick han

Skriv endast på denna sida!

78.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

78

3769

79.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

79

till Måns "Abloj" in bad honom komma och
 fördriva sjukdomen ut. rödsjukan. Han
 brukade då Måns sjuk hus på den kammaren
 innan han gick in med en slaga brusa
 åga. Inga värst, vad det var för någon slaga.
 Skoaten kunde han bota folk, som gripets
 an maran. När denna augus folk, då
 blev de alltid ^{delat} i kroppen och kunde ysa
 sig ur sängen. denna kunde även batta hästen.
 Även då antilde man Måns Abloj för att fördriva
 denna. Han kunde även bota skiken maran på en puser,
 vägenom han kunde ställa sig mycket och höj för en puser.
 För att ställa sig väl med honom, fick han av de flesta
 särskilt granarna, byn, julgävor och även sidan och
 man bjöd ofta på honom. Han hade aldrig någon
 svängel att få in sina länder för straddel,
 ty man var alltid penligt med att betala honom

3769

80.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

80

ad man g. sågde sua ihjeldig konns nager, for
det gænde at haldt sig sult med konns, da man
ej elst kunde veta, vad han stredde på en.

Men idd par äkte makar, som ej kunde få några
barn i äkten skapel, anlidade konns en. Det
lyskades konns medelst att råda den tal att
resultatet blev godt. Men ingen kan säga, hur
han var sig åt med konnsena. Någon påstår, att
han hjälps till själv, så godt, han kunde.

Han gick aldrig i kyrkan ut på bestände tiden
och dagar. Han var ingen skarp kyrkobesökare
men sina bestända dagar skulle han villkorligt
gå i kyrkan.

Vad han åt eller drack på under dagarna,
var det ingen som visste. Ty man såg konns aldrig
äta eller dricka några mat. Man påstår, att
han fortsatte vad han fick av byterna under

3769

81.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

81

julaftonen i går visste man han lagade den.
En mat, han fyllde, satte han in i skafferiets lås.
Den näggen, som kom hem till honom, bjöd han
honom den aldrig på något och näggen har
inte sett honom äta utom ex. på gästgärdsgården.
Den var tydligen fördig.

Ingen visste man gammal han var. Han såg
alltid lika stark och ung ut. Man påstod, att
han inte dog, förrän han själv ville. Man
skittade efter hans död varken näggen drickande
ölk eller något matbart eller något av rått.
Man trodde allmänt, att han tyckte, att han hade
levat så och så många år, att han var trött
på att leva. Man har inte hört, att han var
sjuk, innan han dog. Sedan han kände sig dalt,
skickade han bud efter sina grannar och när
de kom, var han död. Ingen visste var han

3769

stubbhögarna tagit vägen, om han skulle det
 för sig - gress eller sank det fullt vägen
 hem till drevet, som han hade. Ingen väste
 eller heller var det barn, som han hade med sin
 jälmö, tagit vägen.

Allmäns var om man myddel "leda" om att
 Man blev gill. Och om man sånade honom
 mycket till för många var även en god råd-
 givare i andra situationer.

Det var endast en bonde, som bodde i grenshuset,
 som var glad, om att han gill. Denne kallades
 allmäns "Kette-fars" om var till yttel "träd-
 man" "man". Denne hade på något sätt stött
 sig med Man blev till denne präst, att han
 hade gjort, så att hans träd var oönskade,
 när han skulle sälja dem. För att man ej skulle
 de träderna, kallade han hitta dem med

82.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

82

3769

83

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

83

köpta potatis. Senare hände också trolle men
 Mand. Albjörg tog trollmagter ifrån honom. Albjörg
 var gift och hade barn. Men hans geminna
 dog mycket snart. Han misstänkte alltid, att
 Mand Albjörg hade någon del i, att han var änko-
 nen. Han hade en dotter, som skulle gifta sig
 med en dräng. "Kittens" tyckte, att det var
 ingenting med en dräng åt hans dotter, han
 ville helst ha en "fin" karl. Men folk i allmän-
 het tyckte att det var en duktig dräng och
 att det var bra, att hon skulle ha en sådan.
 Men han avvisade honom icke alldeles utan
 sade oft. För all del, han har ju "fin" karl
 för. Han menade däremot, att om man
 såg på det ekonomiska var det ett ganska godt
 parti. "Det har ju godt ju bra."
 Som han hade många barn, befoam han sig

3769

84.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

84

alltid i somnad omständighet och kunde knappast
vara sig. Lilla skildde hem äro på Mand
Alldöj. Långt efter hennes död, så vågade folk
ej säga något illa om honom. Men trodde
allmän, att han kunde tholla långt efter sin
död. Men skyptes i denna misshäpe, då man ej
kittade något efter hans död. "Lilla-fals",
som var öfver god Mand, dog icke så långt
efter denne. Lilla-fals, som öfver sin hans
veik. Men skyöl skulder på honom. Men trodde,
att det var han som gjord skik på Kitta-fals.
I gamla tider trodde man, att mannebor kunde
försvettas för ravelar.
Mand Alldöj var en skilly, der konstes. Han kunde
hadd slutes om så att de blev människas ej.
och förvände mannebor till ravelar.

3769

I min beaktelse fanns det gott om väder-
 väder. Men det var omöjligt att komma där så
 nära att man fick se, hur de såg ut. Vad
 man kunde se av dem, var ibland ett lys eller
 flera dånar. En gång såg jag god ordning,
 som flyter mellan Bortånga mitt och Nedan-
 gård mitt. Det kom kom närmare till, så
 såg hon. Ett lys i denna närhet såg allt
 mer och mer och när hon kom bredvid, så kastade
 hon baskarna och högen med varorna, som hon haft
 med sig i väskan. Nu öppnade hon på "ösk" dets
 förskräckligt dånar. Hon vågade emellertid
 ej tala om vad hon sett förr nästa dag.

Hade hon gjort detta föreb, hade hon blivit
 angripet av en sjukdom. Men hade visserligen
 jagat henne men hon ville ej driva ut sig
 ut sprang vidare.

Skriv endast på denna sida!

85

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

85

3769

Slager efter var man nere och föttade efter, vad det
var för något egendomligt, hon hade sett. Men
man kunde ej hitta något misstänkt.

En annan gång gick en ung flicka i något ärende
över bäcken ~~hon~~ hon kom dit så hon, att det låg
något fad vatten och slog med benen. Hon trodde
att det var bäckkastare, därför satte hon sig ned
vid stranden, men då hon kom närmare så hon upptäckte
fång. Slager efter gick hon med till bäcken och då såg
hon att bäckkastaren hade förvandlat sig till ett
"kratt-säte", som låg med benen i vatten. Med
krattens avses ett slags bänk, som man benämner
kratt-bladernas på. Man påstod att bäckkastaren hade
förvandlat sig till "kratt-säte" för att hon ej
kunde komma till. Her hade nämligen förtakt
i grenarna av ett trä, som stod utmed
strand. Sedan man gick detta förtäckt grenarna

3769

Så bestade man det i bänken och låt det flyta
vidare. Inger vågade ta detta hem till sig, då
man förstod, att det vidladdes något slags
djurstygg med "hätt tället".

Allt som ofast mötte man gullar och quommar
på Högårgården berättade, som voro ute och
promenerade i skogen, på väg vid Ribbaröd.

Om man var ute i något ärende och mötte en
sida, märkte man alltså rända om. Det var
lj. så sädes ha att möta dem. Mötte man
dem fick man upmärksamhet, att man
häftat på dem följande dagar efter. Man måste
vara fullständigt trygg hämed. Ulfert hende
man på sjuk och rad rad räre varre hende
skera siska att aldrig bli bra igen. I händ
kunde man komma på ragna vid Ribbaröd
och helle påföljligt se en blodpil med på

Skriv endast på denna sida!

87.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

87

3769

nägrastamb bedrid lägen till "knötpap." Men
 men sig aldrig nägrast, som fått några blagor
 eller på något sätt hälet några skador i ansikten eller
 på kroppen. Men trodde, att det var spöke, som
 dant ute och släppte med rändera syntra
 Idessa tabl. finnes det gott om spöke och
 sidens Särskilt för i Seder spröcke del
 myskhet.

Men ännu i dag talas det om spöke här
 om du ha dessa ej vid fullt spelrum ty
 nu är nästan hela trakter bebyggd.

Ibland kunde det hända, att spökens bet.
 Saurana ar köna eller färd, så att de var
 blodiga och lila beffnande bort till
 Murad, när man om morgne kom för
 att hämta dem till stallet. En gång var
 jag avstätt som vaktpojke på Försänd.

Skriv endast på denna sida!

88.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

88

Kreaturen ringas i bote i skogen, som då
 skötte sig ganska långt. Men är det mestadels
 rindhuggen. När jag kom för att hämta dessa,
 så såg jag när jag närmare fatade efter, att
 en kvinna, som gick där, hade ett par fem o
 dransen borta. Jag blev då mycket förvånad
 och trodde, att det var någon spöke, som varit
 henne.

Det finnes ännu här gott om fontaner som
 springer och berättas på byn. Till jule
 den följande men den mest utmärkt spec. julgrök
 Aftan hölls de full på loftet orangeri där
 hustrunden bodde. Men gick var det en bonde,
 som hade fått hela sin ledugård fylld
 med grösel. Men påstod då att det varit
 fontan. Men spöke, som varit henne.
 Ja, delsamma har härb uti för länge sedan.

3769

90.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

90

Det kändes i vinterns ut, när en bonde i Glens en
morgon kom ut i stallet, fann han, att det var
fylt med gödsel. Han påstod sig att de äro två
vänliga svin neder, att de skryfven ut gödsel i
stallet. Det berodde på, att man höll sig god
med fröten. Bar den sig illa ad med magen ex.
på att den fylde stallet med gödsel, berodde det på,
att han var ord på denna.

En bonde, som orsamt har utsett för denna mes-
sage, var till färdens god vake med fröten
Men drängar eller magen.

Det fanns äro stora jätte-fröten, slarva som
beg. De vidare är man som fröten som som
Jodder.

Man kunde emellertid uten sig skrylla på den
denna, då man ej vriste ven, som hade gjord
oförskilt med honom.

3769

I Rönneby ligger en mölle, som allment
 kallas "Rönnebys mölle". I sine yngre dagar
 bodde den berömda konstnären Per Gammesson
 här. Det var förstås kombinerat med mölles-
 värd. Han vistades här på olika tidars om året.
 Han betalade 75 öre om dagen för mat och
 logi. Men om detta hade han varit det betala.
 Han kom då ifrån. Han skred till logesvanden.
 Möllan byggdes ut en eldsved 1897 och
 hann nu fullständig. Jag minns mycket väl,
 att vi sprang och lekte, när det byggdes denna.
 Det blede mycket friskt och då fabel om stätt
 med spand, födes den berömda spänen mycket
 långt bort, för ändas bort tal "Lilla-berget"
 den ägdes det av Sven Andersson som byggde
 upp möllan igen till 1907, då den förtogs av
 Sven Albin Andersson. Sen var mycket glad för.

91

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

91

3769

92.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

92

sparte. I Röstings fanns delvis denna tid
 en handlande, om detta Andersson. Både
 dessa var mycket goda vänner. Vår drottning
 alltid nöta till den man. Se tälde direkt
 fram flöden i kaffe boppen, sedan kaffe fröl
 kaffe i denna. Det gällde då att kalla i lagom
 med kaffe. I lag handlande: för mycket både
 möllaren: Vä, nä, nej, inte för kaffe med
 kaffe. Likväl fyller den för mycket kaffe, att det
 var ut på fallet. Handlanden dog sedan en
 föttdirektion kung lyntat.

Möllaren gifte sig sedan med "Bomaps - frö."
 Flören fader var inte dugg man och bodde
 i Jungbygd vid Bomaps. Han ägde ett ställe, om
 detta så. Efter giftermålet förtatte möllaren
 med sina gamla vänner endast med den
 andring, att några framman gästas ej

Men det uter han quite spottet ut och sa
 V honn. I bland drack han i lag med dräng-
 sina. På grund av hans sprittbegär syntes han
 djupare och djupare och detta hade en menlig in-
 verkan på hans ekonomi. Hans började komma
 i balans med sina affärer. Inom kunde han
 rika på pengar till spel. Dessutom började
 fördringssjukan bli vanlig. Han beslöt att fatta
 honom i kombuss. För dett ändamål samledes hans
 kompanier enday och begär de mer till honom,
 för att göra upp. Ad de kom dit, var han full
 och ville inte släppas in dem. När han motbedem,
 hade han taget med sig en stor yxa, som han
 skulle ha för att taga emot dem. Senare visade
 han i förhet och för att batta dem borta, sade
 han till de församlade på gatan: "Se förte, om
 kommer, så ser vi denna yxa." Han stod på

3769

94.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

94

Verander. Det beslutades att vändas om och kalla på
polis. Vad de kom älv, som de med sin kan gick
fränt. Men det hade han blivit begravd, öppnad
och släppt in dem. Själens gick han ut och tog
personligen emot polisen.

Det de kommit in till honom, så till de oru-
täggen och kom också om, att han skulle gå
konkub.

Sedan blev han skedd från sin fru och begav
sig till att ägna sig åt jordbruk. Han blev så-
vredde hade följde på ett vänd över blygi "Tränings-
begrä" som ligger vid Nyngöbygd och sedan kom
han till Västergötland, där han dog under
egendomliga omständigheter. Han blev såvredde
Mytöspåbad är en häst.

Han hustru flyttade efter Nilsens död till
Ful. och faderens Bonaparte. Det tycks att han

3769

Sej sedan besedsktügen and att Heder Krump
Om som hon gör följande.

95.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

95

På vägen mellan Billings och Rostaingen byggs alldeles
utmed den gamla en "bygstuga" som bekvämt är an-
vändes en tid för förbruk av lin. Den är byggd av
sten. Den byggs visst på privat jord och skulle endast
alltså få användas av gårdagens ägare. Men både grannarna
och andra bybor kunde få rätt att "tösa" sitt lin där,
emot att de hjälpte till eller gjorde dagverke. Då den
byggdes, deltog alla byborna starkt i uppförandet, de
ville dit sten även utförde något annat arbete. Från att
först ha avsett sina nya enskild övergick den sedan till
att bli en bybornas gemensamma. Den byggs på Per
Oregård ägor och kallas därför allmänt Oregård "by-
stuga".

På senare tid har den emellertid kommit ut på
den underhålls emellertid dåligt, ty hela ena
sidan har rasat.

Riden Yngel är nämnd, att gästerna ibland brukade
 få ledigt från arbetet och gå till gästgärdsgården
 eller i "Dalen" och festa. Detta festande kunde vara dagar
 ja veckor ibland och alltid var det något god, ~~mat~~, som
 var gästgärdet och rika tynda på språk. Det var naturbyråns
 ryttare som all denna hälsa upp att dricka och dröja
 hade kommit att tänka på, hur man bör skulle gå
 till säng för att nå detta mål. Men kom på den idén
 att gå in i en nyfunderingslogi i Grottemplavorden. Man
 gjorde detta inte blott en och en utan ofta flera och
 ett helt gäng på en gång. Men naturbyråns var det
 som för många att låta bli att dricka, helst som
 ofta knäböjarna lågo enboade hos bönderna.
 De brukade gå ut uppehåll i ståtliga, i sinna de man-
 sthanda rida till Sjundebygd. De villo då
 ibland till i Nackaredalen. Med de fests ledigt ståtliga
 dagar till gästgärdsgården, där alla bytor brukade

haffas. Ibland nu det näpär, som lyfpte till att
transportera till men dessa chuder ofta ut förändel,
så att de vora ofdmögna att lösa vidare. Det kom
den allmänna uppfattningen fram, att man ej kunde
räddas på annat sätt än skinnis sig i en nyklubbets
doga ofta löande del emellertid, att detta ej lyfpte
eller att de ej kunde låta sig nyktra mer än
den dagen utan vora fulla dagen efter, sedan de
offar i smyg förtärb handvois. Näpär gång kunde det,
att de beståte gästgivergården och drack en flaska
ordovatten, innan de skulle gå på godtemplaremotet.
En gång hade emellertid detta blivit förändrat.
Ibland kunde det nämligen att medlemmarna tog
sig en flaska ordovatten för att ha och låta sig med
dunder motet. Deuna gång hade följande ordovatten
som, sed varit taget med sig till motet en flaska
ordovatten. Deuna fönde han i karaffen, som stod

på bordet med vatten i. Skurna avsmelades ofta under
 mötets gång. På grund af det myskna pretensid
 blev han nämligen ton i hästen och betänks därför tåke
 sig. Detta förbättes, till medlemmarna i salen kom
 under fund med att han ej kunde blara mötes-
 förhandlingarna. Någon märkte, att han föll en
 kort tid sjukdom över sig. Detta förklarades till
 medlemmarna och då fann man under fund
 med att han finem innehållit sprit. Detta ledde
 till uppståndelse bland medlemmarna i salen och
 en kommitté följdes, som förklarade honom strukt
 och därför ledde ut honom ur salen. Samtidigt blev
 han skubbad som medlem ur laget. Afsta hände det,
 att ett par medlemmar kunde räddas hemma
 hos varandra och i smyg avsmaka "göda" i all
 stillhet. Det kunde det uttappa, att det kom
 berätt på andra medlemmar det överlat. Det

3769

100.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

100

Mer förvåningens stor för att kunna gräna "göarna".
d. v. s. byggnad med brännvinet i. Vid ett tillfälle
anhålls det, att de bestående stodo i för-
stagen, innan man vörte vdelas om det
från men tråk att gräna de. Se fick det
Maccos under sig till det eller under fänger eller
jag något annat till det till, så att de be-
stämde sig skulle få sig för dem. Affar nu
det rätt anhängande att behålla en fader
situation, som att för avspändhet av göarna
skick. Med stället har det sig i i lyfterhetsproblemet.